

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 155.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001012048/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Saadan saae han en Dag paa Gaden to unge Karteusermunke — saa elendige, saa de mere lignede Lig end levende Mennesker. — De gik endda meget rask til, men snublede og ravede næsten ved hvert Skridt.

Han kunde ikke lade være at spørge dem, hvordan de var komne til at see saa daarlige ud. — »Af at vaage,« svarede de. — Om de da sletikke fik Lov at sove? — »Åa nej,« svarede den ene sagtnodig — og jog videre henad Gaden.

Ja, det var det, man kunde gjøre, tænkte Martin og kom ligefrem til at ryste derved. Men han tvang sig dog hurtigt og lod sine Tanker gaa anden Steds hen.

Da han havde været i Erfurt godt et Aar, tog han sin første akademiske Grad og blev Baccalaureus i Filosofien. Han var Nummer 30 mellem 57 Medkandidater.

Denne Examen gjorde ikke nogen egentlig Forandring med Hensyn til hans Studium, for det var endda stadig en filosofisk Forberedelse til Fagstudiet — han skulde jo være Jurist; men den betegnede et stort Fremskridt i Retning af at *regnes med* — ved alt, hvori nu Studentertilivet bestod. Det kjendtes endogsaa paa Martins Dragt: han gik nu, som alle de andre Baccalaureer, med Baret paa Hovedet, Kaarde ved Siden og i udskaarne, spraglede Klæder. Han deltog i Ridderspillene — Turneringer til Hest, som Studenterne holdt. Og skjønt han ikke var særlig dygtig i den Slags Ting, saa blev han alligevel, paa Grund af sin Flid og Lærdom og sin store Disputeretærdighed, anseet for en af de allerfremmeligste blandt de Unge.

Ved Juletid dette Aar fik han en Dag, ved en Student fra Gotha, som havde været hjemme paa Besøg, et Brev. Det var fra Jomfru Ursula. Hun skrev, at hun var og havde i længere Tid været hos en Faster — som han ikke kjendte — i Gotha, og at hun syntes, det var rart, om han vilde besøge hende. Der var jo da ingen Rimelighed i, skrev hun, at han skulde være vred paa hende, eller ikke ville see hende, fordi hendes Fader havde været uhøflig imod ham og sagt noget Snak, som han havde ladet sig indbilde af en Fremmed.

Martin blev stærkt bevæget ved at læse dette Brev, men til hans egen Forundring havde det næsten samme Virkning paa ham, som hine andre Ting, der havde mindet ham om det store Opgjør og hans Angst derfor. Ind-